

Sagan om Afrin

Svartkatt

2018-03-18

Anarchist Archive

anarchist-archive.org · anarchist-archive@riseup.net

Idag rapporteras det att Turkiet och dess allierade jihadisterna har tagit kontroll över Afrin City, den största staden i Afrin-kantonen, som är en del av norra Syriens federation. Bilder strömmar in på jihadisterna som river ner kurdiska statyer, samtidigt som vi i veckor fått rapporter och sett fansansfulla klipp på alla de civila som dött eller skadats av Turkiets urskiljningslösa bombningar. Förutom otaliga civila uppges ungefär 1 500 kurdiska soldater också ha dödats i striderna. Under natten togs beslutet att lämna staden och bespara människorna ytterligare lidande.

Jihadister, som många gånger helt nyligen varit en del av IS, eller al Nusra, begår nu etnisk rensning under ledning av ett NATO-land, och med Rysslands hjälpande hand, samtidigt som övriga västländer står och ser på. Om någon undrade varför Mellanösterns nutid och närtidshistoria är så komplicerad och våldsam, så spelar svaret upp nu mitt framför våra ögon. IS var för en stund ur ett strategiskt perspektiv inte gynnsamt för västmakterna, och utmålades därmed i princip som om självaste djävulen klivit ner på jorden. Men när situationen ser annorlunda ut, möts identiska gärningar och ideologier med ointresse eller till och med uppmuntran.

Det här är mellanösterns koloniala historia i ett nötskal. När IS-hysterin var som störst var det ändå så att väst främst försåg kampen med anti-IS propaganda och visst begränsat materiellt understöd, medan det var kurderna och andra på marken i norra Syrien som förde kampen öga mot öga med de fascistoida islamisterna. Den uppiskade stämningen mot IS var för väst i grund och botten inget annat än en rädsla för sin egen skugga – naturligtvis medvetet manipulerad som ett vapen i den kamp som då var i västmakternas intressen. För precis som så många gånger förr handlade det om en situation som de gamla kolonialmakterna själva varit med och skapat.

Afrin, som alltså tillhör norra Syriens federation, är en av tre kantoner i ett projekt som trotsat hot och våld från väst, från islamister och från Syriens diktator Assad, mitt i ett brinnande inbördeskrig med vida geopolitiska förvecklingar, och trots en månghundraårig historia av kolonialt förtryck och våld, byggt upp en demokratisk, feministisk och etniskt mångsidig gemenskap som i många avseenden går mycket längre än västs så kallade demokrati i att erbjuda människor en meningsfull tillvaro och inflytande över den egna vardagen.

Allt detta rivs cyniskt ner av Turkiet, i vars intresse det absolut inte ligger att människor fritt ska få bestämma över sina liv. Som en stat med en lång historia av etnisk rensning och etniskt förtryck, upplevs fria initiativ – speciellt kurdiska sådana – som ett självklart hot. Och de är förstås ett hot, inte bara mot Turkiet, utan mot alla de nationalstater som är självgoda nog att kalla sig demokratiska. Exempel som norra Syriens federation synar nämligen deras bluff, och klär av dem till vad de egentligen är och alltid har varit: Förtryckarmekanismer som ser om sina egna intressen.

Många brukar fundera på hur det var på trettioalet när nazisterna tog makten i Tyskland, och hur de själva hade agerat. Skulle de ha gjort motstånd, öppet eller i

smyg? Skulle de sakna mod och bli medlöpare? Skulle de kanske rentav omfamna den nazistiska världsbilden?

Trots att Afrin nu utrymts och fallit så är kampen i norra Syrien långt ifrån över. Kurderna och dess allierade kommer att slåss tappert – som de alltid gör mot, som alltid, materiellt överlägset motstånd understött av de eviga kolonisatörerna i västvärlden. Men vi kan ändå ställa oss liknande historiska frågor idag. Vart var jag när Afrin föll till fascisterna? Vad gjorde jag för att markera mitt motstånd mot alla de regimer som godtar eller stödjer det här folkmordet av det mest fria och demokratiska samhället Mellanöstern skådat på oräknelig tid?

Det finns en tendens bland välvilliga människor att beklaga sig över ondska vi ser runtomkring oss i världen. En genuin empati för människor som lider, och en önskan om att världen var godare, varmare, friare – mänskligare. Det är svårt att inte hålla med. Men problemet är att denna ondska inte är en orsak – den är ett symptom. Ondska, när den förstås som en Sauron ur Sagan om ringen är lika obehaglig som den är obegriplig – den är sin egen essens. Sådan ondska blir också omöjlig att förstå eller besegra.

Den riktiga ondska är mycket mer som själva ringen i sagan. Strukturer som ger oproportionerlig makt till vissa människor tenderar att återskapa och förstärka sig själva. Makt föder än större maktbegär, och de som lyckats tillskans sig makten vill sällan släppa ifrån sig den. Där, ofta i synergi med en rad olika fördomar mot den som förfördelas, fördomar som beväpnas och blir till maktens storskaliga vapen, blir den riktiga ondska till. Vi får komplexa system av makt över människor, insvepta i och oåterkalleligt sammanvävda med rasism, sexism, nationalism, och många andra strukturella förtrycksdynamiker.

Precis som för norra Syriens federation, så är det inte för sent för var och en av oss att ta reda på vad som står på spel och hur situationen verkligen ser ut, en situation som stora medier ignorerar eller skönmålar med en slags "neutral" statsmannamässig blick, och att göra allt i vår makt för att förändra detta. För de som ser ondska som ursprunglig och maktdynamikens strukturer som osynliga så landar det här kanske först i att tro att det helt enkelt rör sig om fel personer vid makten – om att bara vi uppmanar makthavarna att agera, eller byter ut dem mot makthavare med rätt åsikter, så kommer vi att kunna slå vakt om och stödja samhällen som det i norra Syrien.

Men det här missar just den viktigaste iakttagelsen från sagovärlden: Ondska är inte absolut och ursprunglig, den kommer inte och går med enskilda personer eller som en felaktig ståndpunkt uppkommen ur tomma intet, som bara behöver rättas till. Snarare är den inbyggd i nationalstatens självaste väsen – i dess DNA. Nationalstaten med all sin makt har, likt ringen, aldrig varit och kommer aldrig att vara svaret. Likt ringen, kan den inte användas för goda syften. Den måste förgöras. Därför måste vi söka våra svar och sätta vårt hopp till något annat än att makthavare ska lösa problem åt oss – problem som är ofrånkomligt sammanvävda med just den

makt de har över oss.

Det här leder oss till en rad praktiska slutsatser. Om makthavare gör saker som faktiskt gynnar oss, i den mån de kommer göra saker som förändrar staters slapphänta inställning till Turkiets och dess allierade islamisters folkmord och utrensningar, så kommer de inte göra detta av nyfunnen godhet, utan bara om vi gör det så jävligt för dem så att det blir obekvämt att inte agera. De kommer bara göra det vi tvingar dem att göra med vår självorganisering.

På samma sätt får vi inte stirra oss blinda på demonstrationer och symbolhandlingar på hemmaplan. Å ena sidan är det ännu viktigare att bidra med faktisk materiell hjälp – skicka pengar och andra resurser till områden som behöver vår solidaritet. Å andra sidan är det som en person i norra Syrien svarade på just frågan om hur vi i länder som Sverige, Storbritannien eller USA kan hjälpa dem. *Pengar, material, uppmärksamhet och press på olika regeringar, visst, absolut, det är bra, sade hen. Men glöm inte att också organisera er där ni är – ni behöver också en revolution.*

Hur hopplöst läget i Afrin eller norra Syrien än må vara eller bli, så är det här kanske det mest inspirerande vi kan ta med oss från våra kamrater därnere. De har byggt upp något fantastiskt med tanke på de omständigheter de lever under. Det bästa sättet för oss att hedra och solidarisera med vad de gjort, är att göra detsamma här hemma – vart än hemma må vara. Så länge vi finns, så länge vi bär den nya världen i våra hjärtan och i våra praktiker, så finns det hopp om att den blir verklighet. Men sådan förändring kan vi bara lyckas med om vi tittar på de sociala relationer och maktstrukturer som orsakar så mycket skada i världen idag, och inte misstär dess effekter för en ursprunglig ondska.

Så låt oss fortsätta stödja norra Syriens federation i dess kamp mot nationalstater, fascism och islamister. Men låt oss också överallt där vi är göra livet till ett helvete för de som bestämmer över oss, och överallt, med vår självorganisering och ömsesidig hjälp, underminera de maktstrukturer som upprätthåller deras makt. Till skillnad från Frodo behöver vi inte resa till Domedagsberget för att förstöra ringen. *Det är vi som är berget.* Plötsligt ser vi det gamla kurdiska ordspråket, om att bergen är kurdernas enda vän, i ett helt nytt ljus. Låt det här bli Sagan om Afrin.